

FILM CREDITS KÜNYE

Written by
Yazarlar
Joseph Alford
Daria Martin
Simon Stephens

Cast
Oyuncular

Anamaria Marinca
Carolina Valdés
Myles Westman

Crew
Ekip

Director of Photography
Görüntü Yönetmeni
Emma Dalesman

Editor
Kurgu
Amy Hounsell

Sound Editor
Ses
Franziska Treutler

Composer
Besteci
Zeena Parkins

Production
Yapım
F.G. Film Ltd.

Producer
Yapımcı
Marcus Werner Hed

Production Manager
Yapım Amiri
Isabella Palmer

Production Designer
Yapım Tasarımcı
Billur Turan

1st Assistant Director
Birinci Yönetmen Yardımcısı
Jacques Simon

First Assistant Camera
Birinci Kamera Asistanı
Joni Juttilainen

Second Assistant Camera
İkinci Kamera Asistanı
Joe Martin

Grip
Set ve Işık
Tom North

Gaffer
Işık Şefi
Grzegorz Krzeszowiec

Sparks
Işık Teknisyenleri
Tonut Apetroae
Neil Hawkins

Sound Mixer
Ses Miksaj
Jake Whitelee

Boom Operator
Boom Operatörü
Juliet Plumtre

Art Assistants
Sanat Asistanları
Jimmy Wheeldon
Orlando Diver
William Wyld

Carpenter
Marangoz
Robin Shepherd

Stills Photographer
Fotoğraflar
Thierry Bal

Make-up Artists
Makyaj
Sophie Singh
Hannah Barentt

Runners
Set görevlileri
Caroline Sharp
Francesca Costa

Percussion
Perküsyon
William Winant performing on the Lou Harrison
Gamelan
Lou Harrison Gamelan müziği üzerine William
Winant

Thanks to
Teşekkürler

Michael Banissy
Torsten Blume, Christian Hiller and the Wood
Workshop at the Bauhaus Dessau Foundation
Torsten Blume, Christian Hiller ve Bauhaus
Dessau Foundation'daki Ahşap Atölyesi
Caryl Churchill
Elinor Cleghorn
Cinélab London
Denise Marques and Doug Ledin at Fotokem
Fotokem'den Denise Marques ve Doug Ledin
Sallyanne McFadden
Massimiliano Mollona
Nicholas Oliviere
Panavision
Mark Barker, Oliver Evans and Zach Furniss at
Maureen Paley, London
Londra Maureen Paley'den Mark Barker, Oliver
Evans ve Zach Furniss
The Ruskin School of Art, University of Oxford
Daniel Jaramillo at Soundnode
Soundnode'dan Daniel Jaramillo
Fiona Torrance
Jamie Ward
Waterloo Film Studios

Special thanks to
Özel teşekkürler

Those anonymous synaesthetes whose stories
inspired our script
Hikâyeleri senaryomuza esin kaynağı olmuş
sinestezisi olan anonim kişiler

Funded by
Finansal destek

The Bauhaus Dessau Foundation
The Leverhulme Trust
The Wellcome Trust

At the Threshold Daria Martin 2014-2015

16mm film, 17.5 min

Excerpts from mirror-touch testimonies:

Beyond Touch

Eyes touch. There are times when I look outside and it is like the physical veins and muscles of my eyes extend out into hands or into the branches of the trees like the willow that tickles. Observing is personal. The act of watching can be like a composition of a song or the choreograph of a dance. (2)

I guess my mirror-touch sensations feel like a sort of 'phantom limb' –It feels like it should be you, but it isn't you. (11)

My breathing is affected quite often. For example, when someone breathes in loudly (in real life or on film) I find it difficult to breathe out at the same time. (1)

When cold is involved, I can feel a slight burn, like you feel when you rub snow on your face, but very lightly.(9)

When I see someone who has been hurt, perhaps a man with a cast on his arm, I get shooting electrical sensations down the back of my legs. (5)

In 1976, I was fascinated by the Romanian Olympic gymnast Nadia Comaneci. As Nadia moved through her routines, the muscles in my legs would fire, and my legs would move. (5)

I can't control what I do and do not feel, however, I can control what I focus on and consciously attend to. It is like an orchestra playing. You are not able to stop hearing certain instruments, but you are certainly able to focus on a certain instrument's melody more so than others. (1)

Mirrored Emotion

When I was a child, I had this strange belief that we were all meant to share consciousness with each other; almost a kind of mass telepathy. I remember thinking it was so strange that we would each only experience our own minds and not those of others. (1)

I feel more emotionally connected to people, which brings me happiness. At the same time, mirror-touch makes me more sensitive to people's emotions. Oftentimes that causes anxiety. (13)

The strongest sensations are emotional, where I experience the emotions of those around me. I literally experience a homunculus of the other in my mind. (3)

If I'm around someone whose emotional experience is very strong, and I'm around them for a sustained period of time, I can put myself in a very dark place because of it. (3)

I get frightened two people are fighting and the man is being mean to his girlfriend, say, and you see him point his finger ... I feel what she is feeling –and then I feel-sometimes simultaneously - like him, and I'm mad at her, and I feel my finger on her chest. (12)

The worst feeling is two opposite emotions being perceived simultaneously. For example, if I have just woken up from a peaceful dream, and there is a sound of someone screaming in pain in the street beneath my apartment window, I feel both emotions simultaneously. I feel like my conscious mind is being torn apart. (1)

Blurring with Others

You know when you look at a watercolour painting, the lines are often not precise, and there is a blurring of line, colour and detail, that's what my more positive mirror-touch perceptions feel like in some way. There's a blurriness; like the lines of my body, the container that my skin represents, isn't a hard, fixed line, but is instead like a transition of sorts. (5)

I'll meet someone for the first time and I'll make some general observations, and the more time I spend with them the more I'll almost begin to mimic them, and it gets to a point where it's almost like I'm a twin of them. I've learnt to control it so it doesn't come off as creepy. (3)

Seeing somebody cry and trying not to cry yourself; seeing someone yelling and feeling your neck constrict because you feel you are yelling as well; feeling like your voice is straining even though you are not saying anything. (12)

The quality or experience of time for me at times becomes either non-existent or extremely slow- It feels as if I morph into everything around me - what is there becomes me and I become it. (2)

At the Threshold is a melodrama provoked by the question: 'Can a mother experience too much empathy for her child?' It is also the second of three short films created by artist Daria Martin inspired by her research into a form of heightened physical sensitivity called mirror-touch synaesthesia. People with this neurological condition feel a palpable sensation of touch on their own bodies when they see another person, or even an object, being touched. A movie's fight scene batters such a synaesthete; a glimpse of a father hugging his child imparts the sensation of warm, encircling arms. Many people with the condition also experience mirror-pain, mirror-cold, mirror-movement, mirror-breathing, and mirror-emotion, extending the sharing of senses to a kind of blurring between self and other. Martin aims to capture some of these feelings and ideas in the structure, words, and images of *At the Threshold*, as well as through its articulation in the medium of 16mm film.

While synaesthesia, the crossing of the senses (for example, coloured-hearing) has for centuries inspired artists, composers and writers, mirror-touch is a provocative new form that offers new perspectives on the relationship between the social and the visual. *At the Threshold* (which follows on from *Sensorium Tests*, shown in the Channel section of this biennial) was written by Martin in collaboration with playwright Simon Stephens and theatre director Joseph Alford, using as material thirteen interviews with mirror-touch synaesthetes. These synaesthetes spoke about their experiences to Martin and to researcher Elinor Cleghorn in person, by email and by Skype, from the UK, Europe, US, and Africa. Demographics cut across classes and gender. Excerpts of these anonymous (but numbered) testimonies appear below.

Things go through you, people go through you, and noises do go through you. (4)

I mostly view (mirror-touch) from the scientific approach, because that's my background. If I were to see it from a less scientific point of view, I would summarize it as one less barrier between myself and the rest of the world. (3)

Social Life

My non- verbal communication is far higher than my verbal communication ability. One thing I find hard is that I want to respond to non-verbal cues that perhaps relate to a person's unconscious experience - rather than responding only to verbal communication that expresses their conscious thoughts. People don't generally want a response to these unconscious communications. (2)

I can't stand to see people hurting. I would prefer to be isolated and not deal with people than to be around people who need help, because if someone is in need I'm going to help them. (11)

I think it can be a little irritating for the other person in the relationship, my having a better sense of their emotions than they do can also be a little frustrating. It produces perhaps a lop-sided power dynamic within the relationship. (3)

It's a very strange experience living this life as a synaesthete in part because as children we assume that everyone has the same experiences that we do, and as I got older and recognised that my family didn't perceive things the way that I perceived them it was both confusing and disorienting, and quite frankly I thought that something was wrong with me for the longest time. (5)

My father would insist that my brother and I were totally ridiculous. We both have mirror-touch. But we have this kind of great communication- laughing, joking, sarcasm... With other people we thought we were kind of elite. We were snobs! Because, you know, 'how could they not see what we just saw'! We were convinced that people were just stupid- how could they not understand? (12)

Looking at art and films

I'll look at a work of art and suddenly my leg or my knee needs to move up, when I see a certain shape; or my elbow needs to move in a particular direction. When I look at a large artwork I will actually do an automatic contortion of my body. (12)

The more wrapped up I get in a movie or a show I get to a point where essentially I lose myself. The mirror-touch stops being about the feeling on myself and becomes a lot more about me becoming what I am watching. I essentially stop existing for that period, and all I am is a collection of stimuli - of movements and touch and experiences - that are a part of the movie. (3)

It is as if a thin cord related me to the character, and if I concentrate on the space around me, the sound, etc. I can make it disappear. It is almost like hanging up on someone on the phone. (9)

Something very simple which is extremely effective for me is when I can hear the actors' breathing. That always has an immediate emotional reaction for me. (1)

Still images do not affect me. (8)

Empathy with objects

I was captivated by velvet fabric as a child because the sensation of velvet on my fingers is probably the closest correlate to what my skin feels like when I'm having more of a pleasurable mirror-touch sensation. The same thing is true of angora sweaters- things that have a very soft, light pile. When I see them I will sometimes get a little feeling of that glow all over my skin. (5)

When I was a child and first becoming aware that meat was animals it created a moment of existential horror. My family would always cook a goose on New Year's Day, and I remember peeling back a piece of the roasted goose's skin, and on the inside of the skin there is a kind of honeycomb pattern- it's the way the tissues are arranged- and I was repulsed. Often honeycomb shaped patterns, especially patterns that are not multi-sided, when they're elongated, repulse me. (5)

EŞİKTE
Türkçe Diyaloglar
Translation to Turkish of the film dialogue.

1. İÇ MEKAN. MUTFAK - GÜNDÜZ

-

2. İÇ MEKAN MUTFAK - DAHA SONRA

MYLES

Melez bir meyve bu. İlk defa iki yüz yıl önce yetiştirilmiş. Ve şimdi Küba ve Arjantin ve Hindistan ve Türkiye ve İsrail ve ABD ve Çin'de yetiştiriliyor. Ve Suriye'de. Ve Meksika'da.

3. İÇ MEKAN MUTFAK - DAHA SONRA

MYLES

Neyin var, Anne?

CAROLINA

Ne olduğunu biliyorsun.

MYLES

O elbiseyi bu yüzden mi giydin?

MYLES

Buraya kaçta gelecek?

CAROLINA

Birazdan.

MYLES

Babam da onunla geliyor mu?

4. İÇ MEKAN. MUTFAK - DAHA SONRA

ANAMARIA

Masaya gerçekten ihtiyacım var.

5. İÇ MEKAN. LABORATUVAR - DAHA SONRA

-

6. İÇ MEKAN. MUTFAK - DAHA SONRA

MYLES (FISILTIYLA DIŞ SES)

Çocukken senin gördüğün her şeyi benim de gördüğümü anımsıyorum. Hissettiğin her şeyi ben de hissederdim. Beton bir duvara dokunurdun ve ben bu dokunuşu parmaklarımda hissederdim. Nefes aldığımda havanın ciğerlerime dolduğunu hissederdim. Bunu herkesle yapabiliirdim. Herkesin böyle olmadığını farkına vardığımda inanamamıştım. Bu beni yalnız hissettirmişti. Ta ki sen de aynı şeyi hissettiğini söyleyene kadar. Bu benim için en büyük hediyeydi.

7. İÇ MEKAN. LABORATUVAR - DAHA SONRA

ANAMARIA & CAROLINA (Dış ses)

İyi ki doğdun sana!
İyi ki doğdun sana!
İyi ki doğdun sevgili Myles!

8. İÇ MEKAN. MUTFAK - DAHA SONRA

ANAMARIA

On yedi yaşımdayken oraya gitmiştim. Gördüğüm en güzel şeylerden biriydi.

9. DIŞ MEKAN. BAĞÇE - AYNI ANDA

ANAMARIA (Dış ses)

Düşünebiliyor musun? Bence okyanusu görmelisin. İçinde yüzmelisin.

10. İÇ MEKAN. MUTFAK - SANİYELER SONRA

ANAMARIA (CAROLINA'ya) Bence gitmesine izin vermелisin. Geri dönecektir. Sen dönmez miydin?

MYLES

Ona kötü davranmayı bırak.

ANAMARIA

Ona kötü davranmıyorum.

11. İÇ MEKAN. LABORATUVAR - DAHA SONRA

-

12. İÇ MEKAN. LABORATUVAR - DAHA SONRA

-

13. İÇ MEKAN. LABORATUVAR - DAHA SONRA

-

14. İÇ MEKAN. MUTFAK PENCERESİ - DAHA SONRA

CAROLINA

Dallara vuran rüzgarın hissini bilirim. Tenime çarparmışçasına hissedebilirim. Ağaçlardaki yaprakların hissini, her bir yaprağın nasıl hareket ettiğini ve damarların içlerinden nasıl geçtiğini bilirim. Ve rüzgârda titreyen o damarların hissini. Bunun için dışarı çıkmama gerek yok.

15. İÇ MEKAN. LABORATUVAR - AYNI ANDA

-

16. İÇ MEKAN. MUTFAK - AYNI ANDA

ANAMARIA

Peki ya Myles? Bazen. Dışarıda yürüyen bir köpek gördüğümde bir anlığına pençelerinin kaldırıma sürtüşünü hissedirim. Sana hiç oluyor mu? Veya bir lokantaya giderim ve birinin gözlerimin önünde yediği hayvanın kıtırdayan derisinin yanmış olduğunu görebilirim ve pişmiş derinin altındaki yağ petekleri içimde çıgllıklar koparır. Bugünlerde peteğin sadece şekli bile beni irkiliyor. Bunu mu kastettin?

CAROLINA

Geçen hafta dışarı çıktım. Myles'a doğumgünü hediyesi almam gerekiyordu. Sokakta yanımdan bir kadın geçti, bir puset itiyordu ve pusetin içinde bir bebek vardı. Bebek belki dokuz aylıktı. Belki daha az. Ve bebek ağlıyordu. Ve bebeği susturmak için kadın puseti sallıyordu. Ve çok sert salladı. Sarstı. Bebeği sakinleştirmeye çalışıyordu. Elinden geleni yapıyordu. Ama işe yaramıyordu. Kadının kolu ve bebeğın boynu sarsılıyordu. Kendi boynumun sarsıldığını ve puseti çarptığını hissedebiliyordum. Ve pusetin sarsıntısını kolumda. Elektrik çarpmışa döndüm. Sokakta öylece durmam gerekti. Ve bunun ne kadar zor olduğunu bilirim. Senin için. Buraya onsuz gelmenin. En büyük gülümsemi ve en cesur ifadeni takınsan da, ne kadar üzgün olduğunu hissedebiliyorum. Myles için neyin iyi olduğunu söyleme bana. O da aynı benim gibi.

17. İÇ MEKAN. LABORATUVAR - DAHA SONRA

MYLES

Çocukken senin gördüğün her şeyi benim de gördüğümü anımsıyorum. Hissettiğın her şeyi ben de hissederdim. Beton bir duvara dokunurdun ve ben bu dokunuşu parmaklarımda hissederdim. Nefes aldığımda havanın ciğerlerime dolduğunu hissederdim. Bunu herkesle yapabiliirdim. Herkesin böyle olmadığının farkına vardığımda inanamamıştım. Bu beni yalnız hissettirmişti. Ta ki sen de aynı şeyi hissettiğini söyleyene kadar. Bu benim için en büyük hediyeydi.

18. DIŞ MEKAN. BAHÇE - AKŞAM

-

19. İÇ MEKAN. LABORATUVAR - AKŞAM

-

20. DIŞ MEKAN. BAHÇE - GECE

*Eşik*te filmi, şu sorudan esinlenen bir melodram: "Bir anne çocuğuyla gereğinden fazla empati kurabilir mi?" Bu film aynı zamanda, sanatçı Daria Martin'in ayna-dokunuşu sinestezisi (*mirror-touch synaesthesia*)¹ denilen yüksek fiziksel duyarlılık hali üzerine yaptığı araştırmadan esinlenerek yarattığı üç kısa filmin ikincisi. Bu nörolojik duruma sahip kişiler, başka bir kişiye, hatta bir nesneye dokunulduğunu gördüklerinde, kendi bedenlerinde de somut bir dokunma hissi yaşarlar. Sinestezi sahibi kişi bir filmdeki dövüş sahnesini izlediğinde, hırpalandığını, çocuğunu kucaklayan bir babanın anlık görüntüsü karşısında ise sıcak kollar tarafından sarmalandığını hisseder. Sinestezi sahibi çoğu kişi aynı zamanda ayna-acısı, ayna-soğuşu, ayna-hareketi, ayna-nefesi ve ayna-duygusu yaşar, öyle ki kurduğu bu duyu ortaklığı kendi ile öteki arasındaki sınırı giderek bulanıklaştırır. Martin, *Eşik*te filminin yapısında, sözcüklerinde ve imgelerinde bu hisleri ve fikirleri yakalamaya ve 16mm'lik film ortamında ifade etmeye çalışır.

Sinestezi, yani duyuların kesişmesi (örneğin renkli-ışıtme), yüzyıllardır sanatçılara, bestecilere ve yazarlara ilham vermiştir. Bununla birlikte, kışkırtıcı ve yeni bir form olan ayna-dokunuşu, toplumsal ile görsel olan arasındaki ilişkiye dair yeni perspektifler sunmaktadır. *Eşik*te filmi (bienalin Kanal bölümünde gösterilen *Sensorium Tests*'den sonraki film), Martin tarafından, oyun yazarı Simon Stephens ve tiyatro yönetmeni Joseph Alford ile birlikte yazıldı. Yazarlar, ayna-dokunuşu sinestezisi yaşayanlarla yapılan on üç röportajdan yararlandılar. Birleşik Krallık, Avrupa, ABD ve Afrika'dan katılımcılar şahsen, e-postayla veya Skype yoluyla kendi deneyimlerini Martin'e ve araştırmacı Elinor Cleghorn'a anlattılar. Katılımcılar farklı toplumsal cinsiyetlerden ve sınıflardan geliyor. Katılımcıların ifadelerinden bazı kısımlar anonim (ama numaralandırılmış) biçimde aşağıda yer alıyor.

1 Kişinin başka bir kişinin hissettiği şeyin aynısını hissetmesine yol açan durum. (ç.n.)

Ayna-dokunuşu sinestezisi sahibi katılımcıların ifadelerinden pasajlar:

Dokunuşun Ötesinde

Gözler dokunur. Bazen dışarıya bakarken sanki göz damarlarım ve kaslarım uzayıp ellere ya da ağaç dallarına dönüşüyor, tıpkı bir soğut aacağı gibi. İzlemek kişiseldir. İzleme eylemi, bir müzik veya dans eserinin yaratılması gibi olabilir. (2)

Sanırım ayna-dokunuşu bende bir "hayalet uzuv" hissi uyandırıyor - Aslında dokunan ben olmalıyım, ama değilim. (11)

Nefes alışım sık sık etkileniyor. Mesela (gerçek hayatta ya da bir filmde) biri sesli nefes aldığımda, ben güçlükle nefes verebiliyorum. (1)

Soğuk söz konusu olduğunda, tıpkı yüzünüzü karla olduğunuzda olur ya, işte ona benzer hafif bir yanma hissediyorum. (9)

Yaralanmış birini, mesela kolu alçıda olan birini gördüğümde bacalarımın arkasında aşağıya doğru inen bir elektrikleme hissediyorum. (5)

1976'da Romanyalı Olimpik jimnastikçi Nadia Comaneci'ye hayrandım. Nadia gösterisini yaptıkça benim kaslarım ve bacalarım da hareket edecek gibi oluyordu. (5)

Hissettiğim ya da hissetmediğim şeyleri kontrol edemiyorum, fakat odaklandığımda ya da dikkatimi bilinçli olarak verdiğim şeyleri kontrol edebiliyorum. Sanki bir orkestra çalışıyormuş gibi. Bazı enstrümanların sesini duymayı engelleyemezsiniz, ama belli bir enstrümanın melodisine diğerlerinden daha fazla odaklanabilirsiniz. (1)

Yansıtılan Duygu

Çocukken garip bir şekilde, insanların birbiriyle bilinçlerini paylaşabileceklerine inanıyordum; neredeyse bir tür kitlesel telepati gibi. Her birimizin başkalarının değil de sadece kendi zihnini farkında olusunun ne kadar garip olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. (1)

İnsanlarla daha çok duygusal olarak iletişim kurduğumu hissediyorum, bu da beni mutlu ediyor. Üstelik ayna-dokunuşu, beni insanların duygularına karşı daha duyarlı kılıyor. Bu durum sık sık da endişeleneme neden oluyor. (13)

En güçlü hislerim duygusal olanlar, yani etrafımdakilerin duygularını hissetmem. Adeta bir başkasının duygularının minyatür halini zihnimde deneyimliyorum. (3)

Eğer etrafımda duygusal deneyimi çok güçlü olan birileri varsa ve onlarla uzun süre geçirirsem, sonunda kendimi çok kötü hissedebiliyorum. (3)

Bir tartışmaya denk geldiğimde korkarım, diyelim ki bir çift kavga ediyor ve adam kız arkadaşına kötü davranıyor, ya da adamın kadına parmağını doğrulttuğunu görüyorum... O anda kadının ne hissettiğini hissedebiliyorum - sonra, bazen aynı anda, adamın da ne hissettiğini hissedebiliyorum ve kadına öfkeleniyorum, mesela adamın parmağını kadının göğsünde görürsem, kendi parmağım da onun göğsünde gibi hissediyorum. (12)

En kötüsü, iki karşıt duyguyu aynı anda algılamak. Mesela, huzurlu bir rüyadan uyandığında, evimin önünde birinin acıyla çığlık attığını duyarsam iki duyguyu aynı anda hissediyorum. Bilincim paramparça oluyormuş gibi hissediyorum. (1)

Başkalarına Karışmak

Suluboya bir resme baktığınızda, çizgiler genellikle kesin değildir, çizgiler, renkler ve detaylar birbirine karışmış haldedir, pozitif ayna-dokunuşu algularımın biraz bu duruma benzediğini düşünüyorum. Bedenimin çizgileri, tenimin oluşturduğu yüzey, öyle kesin ve sabit değil de, sanki farklı şeyler birbirinin içine geçiyor gibi. (5)

Biriyle tanıştığında, gözlem yapıyorum ve eğer onunla uzun zaman geçirirsem onu neredeyse taklit etmeye başlıyorum, hatta bazen bu öyle bir hal alıyor ki sanki onun bir ikizi olup çıkıyorum. Neyse ki bu durumu ürkütücü bir hal almadan kontrol edebilmeyi öğrendim. (3)

Ağlayan birini görmek ve ağlamamaya çalışmak; başıran birini görmek ve sanki siz de başırıyormuş gibi hissettiğiniz için boğazınızın tıkanıdığını hissetmek; hiçbir şey söylemenize rağmen sanki sesiniz çıkmakta zorlanıyormuş gibi hissetmek. (12)

Bazen zaman ya da onu deneyimleme biçimim yokolmaya ya da çok yavaş akmaya başlıyor - Sanki ben etrafımda ne varsa ona dönüşmüşüm - orada olanlar bana dönüşmüş, ben de onlara. (2)

Şeyler geçebiliyor insanın içinden, başka insanlar ve sesler de. (4)

Ben (ayna-dokunuşuna) çoğunlukla bilimsel açıdan bakıyorum, çünkü öyle bir geçmişten geliyorum. Eğer ona bilimsel olmayan bir yönden baksaydım, onun kendim ve dünyanın geri kalanı arasında bulunan engellerden birini ortadan kaldırdığını söylerdim. (3)

Toplumsal Yaşam

Beden dilinde, sözlü iletişimden çok daha iyiyim. Zorlandığım nokta, insanlarla yalnızca bilinçli düşüncelerini ifade eden sözlü bir iletişime girmektense, belki de onların bilinçaltı deneyimiyle ilgili, sözel olmayan işaretlerine de karşılık veremeyi istemem. İnsanlar genelde, bu bilinçaltı iletişimlere bir karşılık almayı genelde istemiyor. (2)

İnsanların yaralandığını görmeye dayanamıyorum. Yardıma ihtiyacı olan insanların etrafında olmak yerine uzak durmayı ve insanlarla ilgilenmemeyi tercih ederim, çünkü birilerinin yardıma ihtiyacı varsa onlara elbette yardım ederim. (11)

Bunun ilişkinin diğer tarafındaki kişiyi rahatsız edebileceğini düşünüyorum. Onların duygularını onlardan daha iyi hissedebiliyor olmam da biraz can sıkıcı olabilir. Bu da ilişkinin güç dengesini bozabilir. (3)

Sinestezi ile yaşamak çok tuhaf bir deneyim, çünkü mesela çocukken herkesin bizimle aynı şeyleri deneyimlediğini sanıyoruz, oysa büyüdükçe ailemin hiçbir şeyi benim gibi algılamadığını fark ettim ve kafam çok karıştı, yolumu kaybetmiş gibi oldum. Açıkçası uzun bir süre bende bir problem olduğunu düşündüm. (5)

Babam, ben ve kardeşimin küçükken çok komik olduğumuzu söyler. Her ikimizde de ayna-dokunuşu var. Ama kardeşimle aramızda muhteşem bir iletişim var - gülüyoruz, şakalaşyoruz, alay ediyoruz... Diğer insanlardan bir nevi ayrıcalıklı olduğumuzu düşünürdük. Onları küçümserdik! "Bizim gördüğümüzü nasıl göremezler!?" İnsanların aptal olduğuna inanmıştık - bunu nasıl anlayamıyorlardı ki? (12)

Sanata ve filmlere bakarken

Bir sanat yapıtına baktığımda, eğer belirli bir şekil görürsem, bacağım ya da dizim birdenbire hareket etmeye ya da dirseğim belli bir yöne doğru gitmeye başlar. Büyük boyutlu bir sanat eserine baktığımda bedenim kendiliğinden bükülür. (12)

Bir filmin ya da televizyon programının içine ne kadar girersem, kendimi kaybetmeye o kadar yaklaşıyorum. Ayna-dokunuşu benim hislerimden uzaklaşır ve izlediğim şeye dönüşme sürecimle ilgili olur... O süre zarfında gerçekten varolduktan çıkardım, filmin bir parçası olan uyarıların - hareketlerin, dokunuşların ve deneyimlerin - bir toplamından ibaretimdir sadece. (3)

Eşikte

Daria Martin

2014-2015

16mm film, 17,5 dk.

Sanki beni karaktere bağlayan ince bir ip varmış gibi. Eğer etrafımdaki mekan ve ses gibi şeylere odaklanırsam, ipi yok edebiliyorum. Birinin suratına telefon kapatmak gibi. (9)

Üzerimde güçlü bir etkisi olan en basit şey, bir aktörün nefesini duymam. Bende hemen bir duygusal tepkiye yol açar. (1)

Hareketsiz görüntüler beni etkilemiyor. (8)

Nesnelerle empati

Çocukken kadife tutkunu haline gelmişim, çünkü kadifenin parmaklarımda bıraktığı his, hoş bir ayna-dokunuşu yaşadığımda tenimin hissettiği duyguya muhtemelen en yakın olanı. Yumuşak ve ince tüylü angora kumaş için de aynısı geçerli sanırım. Bunları gördüğümde tenimde hafif bir kıpırtı hissediyorum bazen. (5)

Çocukken yediğimiz etin aslında hayvanlar olduğunu öğrendiğimde, varoluşsal bir dehşet yaşadım. Ailem yeni yılın ilk gününde hep kaz pişirirdi, kızarmış kaz derisinin bir parçasını soyduğumu hatırlıyorum, derinin içi bir bal peteğini andırıyordu - dokuların düzeni böyledir - bundan çok iğrenmişim. Bal peteğine benzer şekiller, özellikle de tek boyutlu olanlar, gerilip uzatıldığında hâlâ iğrenirim. (5)

İnsanlar öznel, ham, kontrolsüz veya düzenli duygular dışı vururken nesnelere konularını, şekilleri, renkleri ve boyutlarıyla duygularını ifade ediyor. Dikdörtgen şeklindeki bir kutuya bakıp üşüyebilirim. Bir nesneyi ne öfkeleniriz? Bir nesne, diğer nesnelere göre konumu, şekli veya rengi yüzünden öfkelenebilir. Öfkeli bir kişinin elindeki nesne bir süreliğine öfkeli bir nesne olarak kalabilir. Cam pencereler, kapılar veya duvarlardan oluşan bir oda öfkeli bir odadır. (2)

Biri telefonuma dokunduğunda sırtımda bir şey hissediyorum. Sanki biri, telefon kılıfının o sert plastiğiyle sırtıma hafifçe vuruyormuş gibi. (12)

Liverpool, Speke'deki Crown Plaza'da bulunan desenli halıya benzer bir halı sizi bunaltabilir, çünkü renklerin ve çizgilerin/desenlerin düzenlenişi, bedeninizin formu bozulmuş gibi hissettirir. Belirli şekillere ya da belirli renklere bastığınızda dengenizi daha iyi sağlayabilirsiniz. (2)

Nesnelerin kişilikleri vardır. (4)

A fan, speaker, lamp, and person were used as stimuli for the first scientific experiment into mirror-touch synaesthesia. Ayna-dokunuşu sinestezisi hakkında yapılan ilk bilimsel deney için bir fan, hoparlör, abajur ve bir insan kullanıldı.